

Chớ chọc Vương phi côn đồ

Chương 90 : Chương 90

Ngoại truyện: Hách Liên quân cũng (một)

□□ ta là đại quyết nhị hoàng tử, Hách Liên quân cũng, mẫu thân là người Hán.

□□ ta xuất ra sanh thời điểm, là hoa sen nở rộ mùa, đại quyết địa phương sở tại, không thích hợp trồng trồng hoa sen, nhưng là mẫu thân thích, làm cho người ta tại trung nguyên di thực rất nhiều trồng trồng ở hoàng cung hồ sen tử trong.

□□ chẳng qua là, năm qua năm, một mảnh kia hoa sen chưa bao giờ lái qua, cho dù là có đóa hoa, lại chỉ có thể ở kia khô khốc trong gió thổi khổ tịch tịch chập chờn bọn họ cô đơn thân thủ, cuối cùng im hơi lặng tiếng lụn bại, cho đến ta xuất ra sanh thời điểm.

□□ trong một đêm, những thứ kia mất tinh thần nụ hoa đột nhiên sống lại, kiều diễm đón gió mà đứng, tràn ra họ xinh đẹp nhất thời điểm, Thanh Phong kéo qua, trận kia trận mùi thơm tràn ngập cả phần lớn, bay vào ta ra đời đại điện.

□□ ta trở nên mở mắt ra, lạnh lùng nhìn này thế giới xa lạ, có chút mờ mịt không biết làm sao.

□□ một khắc kia, ta thấy được rất nhiều xa lạ người của, bọn họ kinh ngạc con người có ánh sáng lung linh xẹt qua, ngay sau đó là nhất mặt kinh ngạc vẻ, ngay sau đó có là kinh ngạc cùng sục sục.

□□ rất nhiều năm sau, ta mới sáng tỏ bọn họ là gì có này loại quái dị vẻ mặt, không chỉ có bởi vì ta đáng ngoài, mà bởi vì là đôi mắt của ta, ở ta mở mắt ra cái phút chốc kia, ánh mắt của ta không giống với những hài tử khác, ánh mắt của ta lạnh như băng mà lạnh lùng, không có bất kỳ vẻ mặt, cũng không có trẻ nít rơi xuống đất tiếng khóc.

□□ ta chỉ là lạnh lùng nhìn cái thế giới này, tựa hồ cũng không biết ra đời mục đích.

□□ mẫu thân nói, nàng chưa từng có nhìn đến ta khóc, cũng không nhìn thấy ta cười qua. Đúng vậy, ở nàng trước khi chết, thật sự của nàng không nhìn thấy qua ta có bất kỳ trên vẻ mặt biến hóa cùng hơi dị động. Ta liền giống như một không tiếng động trẻ con oa, an tĩnh lớn lên, mắt lạnh nhìn cái thế giới này. Giống như tựa như, ở trên thế giới này, không có bất kỳ chuyện có thể để cho ta có tâm tình thương ba động, biết —— biết nhiều năm sau lần đầu tiên gặp được nàng.

□□ ta bình sinh câu nói đầu tiên, ấy là vị đạo sĩ tới thời điểm. Khi đó, ta từng cái đêm trăng tròn, vốn là yếu ớt cơ hồ không cảm giác được nhảy lên lòng của bản, lại đột nhiên buộc chặt, ngay sau đó không bao giờ nữa động, như vậy ban đêm, ta giống như trúng tà một dạng, thân thể huyết dịch sẽ trong nháy mắt đọng lại, sau đó thân thể sẽ tao chịu khổ lấy ngôn ngữ lạnh như băng đau nhói.

□□ hắc yên lặng nhìn chăm chú ta hồi lâu, ánh mắt không có từ cho ta trên mặt tái nhợt dời đi, hồi lâu, hắc thở dài một cái, "Cũng thái tử, người vốn là cá người vô tâm."

□□ hắc lời nói vừa ra, cả đại điện một mảnh bất an □ ồn ào, mọi người kinh ngạc không chỉ là hắc nói một câu, ta là người vô tâm. Mà là, cũng thái tử ba chữ này!

□□ ở đại quyết từ trước có một quy củ, thứ nhất xuất thân nam nhi, tuổi mãn trăm ngày, liền lập làm thái tử. Mà ta, chẳng qua là đại quyết nhị hoàng tử —— Hách Liên quân cũng.

□□ phụ hoàng đi tới, từ tay của mẫu thân trong ôm ta tới, như ưng trong con người lóe ra vui mừng, trong giọng nói có không che giấu được kích động, "Cô cũng biết, người không phải là một loại hài tử."

□□ ta không có ngẩng đầu nhìn phụ vương, mà là lạnh lùng nhìn chăm chú vào cái đó nói ta là vô tâm nhân nói sĩ. Ta muốn hắc là đúng, chính là bởi vì ta vô tâm, trên cái thế giới này tất cả mọi thứ cũng không thể để cho ta có bất kỳ hứng thú, dĩ nhiên, cũng không chút nào có thể ảnh hưởng tâm tình của ta, tự nhiên, ta liền không biết cười sẽ không khóc.

□□ "Chẳng qua là." Phụ thân dừng một chút, cũng cùng ta một

dạng, nhìn về phía đạo sĩ kia, trên mặt lại thêm một phần nghi ngờ, "Cô hoàng nhi vì sao không thể nói chuyện."

□□ đạo sĩ khẽ mỉm cười, ngược mắt cùng ta nhìn thẳng vào mắt, tựa hồ đang đợi câu trả lời của ta.

□□ nhất thời, trong điện một mảnh tĩnh mịch, mọi người liền hô hút cũng dừng lại, đang lúc không khí càng thêm quý dị thời điểm, trong đại điện vang lên một xa lạ hơi ngậy thơ, rồi lại thanh âm lạnh lùng.

□□"Vậy ta vì sao còn sống?" Đó là ta bình sinh câu nói đầu tiên.

□□ chung quanh lần nữa xôn xao □ ồn ào một mảnh, nếu như thủy triều, tầng tầng lớp lớp ở trống vắng đại điện vang lên, nhưng là, nhưng thủy chung không có ta một câu kia lời nói như vậy vang dội.

□□"Bởi vì, ngươi là đến tìm kiếm người kia viên mất lòng của ."

□□"Vậy ta lòng của ở nơi nào?" Giọng điệu của ta không có chút nào biến hóa, rét lạnh như băng.

□□"Bần đạo không biết."

□□"Tìm được như thế nào? Không tìm được thì như thế nào?"

□□"Tìm được, ngươi nếu không thể đem nó mang về, chính là cũng thái tử điện hạ ngài li bụi đất ngày."

□□ trong đại điện, lần nữa một mảnh xôn xao, ngay sau đó vừa một mảnh tĩnh mịch, lúc này, không có ai còn dám nói chuyện, chẳng qua là sợ hãi nhìn ta cùng đạo sĩ kia.

□□ hần giờ phút này của, có nói bất kỳ một câu nói, đều có thể bị môn tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, bởi vì, mặt của phụ hoàng sắc vô cùng khó chịu, ngay sau đó, hần rốt cuộc giận không kềm được quát, "Đem điều này nói hư nói vượn nói sĩ cho cô kéo xuống!"

□□ đạo sĩ trên mặt không có bất kỳ ba động, mang theo nụ cười ánh mắt vẫn rơi vào trên mặt của ta, hần không sợ chết!

☐☐ "Chậm!" Ta liếc một cái xung phong liều chết tới được hộ vệ, lạnh lùng quát lớn đến.

☐☐ vừa nghe đến thanh âm của ta, những hộ vệ kia nhất thời run run hạ xuống, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn về Phụ hoàng ta, liền khom người lui xuống.

☐☐ ta tòng phụ hoàng trên người nhảy xuống, chấp tay đi tới đạo sĩ trước mặt của, ngửa đầu, cúi kính chào, "Kia như thế nào mới có thể tìm được ta viên kia tâm?"

☐☐ "Nếu như có một ngày, thái tử điện hạ ở đêm trăng tròn mò tới nhịp tim của mình, vậy coi như là tìm được." Hắn vẫn là đang mỉm cười, giọng nói chậm chạp, đọc nhấn rõ từng chữ rõ ràng.

☐☐ vậy sao? Nhịp tim! Ba tuổi ta đây, giơ tay lên đặt ở ngực, mặt không vẻ gì xoay người đi lên đại điện.

☐☐ đừng nói đêm trăng tròn, chính là thường ngày, ta đều sờ không tới nhịp tim của mình.

☐☐ "Hoàng nhi, cô biết lòng của người ở nơi nào?" Phụ hoàng lại đem ta bế lên, đứng ở thật cao trên điện Kim Loan, đưa tay chỉ bên ngoài cung những thứ kia nguy nga núi sông, nói, "Đó chính là lòng của người, thu phục ta đại quyết Hà Sơn lòng của."

Ngoại truyện: Hách Liên quân cũng (hai)

☐☐

☐☐ vậy sao? Ta tự hỏi, ánh mắt xuyên qua những thứ kia Mặc Sắc nguy nga Hà Sơn, rơi vào hơn phía chân trời xa xôi. * hóp bụng đại quyết Hà Sơn đã tâm? Chính là ta mất cái kia trái tim? Nhưng, ta cảm thấy được, không phải. Ta muốn tìm trái tim đó, nó còn không có .

☐☐ nhưng rốt cuộc vậy là cái gì? Ta nhưng không biết, kia kỳ quái nói sĩ cũng không có nói cho ta biết. Ta muốn hắn phải là không muốn nói cho ta biết thôi.

□□ đạo sĩ đi, không ai biết hắn đi nơi nào. Đương cung nhân nói cho ta biết thời điểm, ta đang nhìn trong hồ những thứ kia Bạch Liên ngẩn người.

□□

□□ cả vườn ao, cũng chỉ có một bụi Bạch Liên mở tốt nhất nhìn, của mọi người nhiều hoa sen ở bên trong, nó ngạo nghễ mà đứng, ra tay mà trán, trắng nõn Như Vân cánh sen lặn xuống trong suốt giọt sương, dưới sự soi sáng của ánh mặt trời, lóe lên điểm một cái huỳnh quang, mới nhìn giống như đứt dây trên châu, thẳng rất thân thể, biểu hiện này nó thanh ra nước bùn cao ngạo, còn có. Còn có một bụi cái khác hoa sen không có cô tịch cùng phiền muộn.

□□ ta than một tiếng, rơi vào ánh mắt nó bên cạnh một đóa tiểu cái vồ lên, một ít nụ hoa, tựa hồ chưa từng có lái qua, lại ngược đầu, cật lực nhìn chăm chú vào trên đầu kia nhiều Bạch Liên.

□□ ta chợt hiểu nhìn một màn này, đột nhiên cảm thấy rất quen thuộc, nhưng là, làm thế nào cũng nhớ không nổi .

□□ thời gian hay là tại dưới cảnh tượng như vậy chạy trốn, mỗi ngày hết bận phụ vương giao cho ta xử lý chánh sự hậu, ta liền ngồi ở trong hồ, nhìn bên trong những thứ kia mở, khô héo , lụn bại hoa sen cho đến Lạc Nhật.

□□ này hồ sen tựa hồ vẫn luôn có linh tính, kia đóa lãnh ngạo hoa sen mỗi một năm cũng sẽ tràn ra, mà hắn chân của , kia đóa liên đóa nhưng lại chưa bao giờ mở ra.

□□ đột nhiên có một ngày, mới ra Long Viêm điện, ngực không có do đau một cái, cái loại đó đau đớn, giống như như có người nắm được ta lòng của bản, thật chặt không thả, mặc ta không cách nào hô hấp, mấy ngày kế tiếp, ngực cái loại đó đau đớn cũng không có tản đi, ta thậm chí lần đầu tiên có chút bất an .

□□ chẳng lẽ là ta nằm vùng đến mộ hướng người trong hoàng cung đi công tác trì?

□□ "Bách hợp, người phái người tra một chút mộ hướng đã xảy ra chuyện gì."

□□ một tháng sau, bách hợp mang đến tin tức, trong cung tất cả đều tốt, không có chuyện gì khác xảy ra, chẳng qua là, mộ hướng Đại hoàng tử đang cưới vợ hãn chưa cập kê vương phi mà thôi.

□□ "Vương phi?" Ta ngó ngẩn, kia lòng buồn bực lại dâng lên, "Nhà nào cô gái? Chưa cập kê liền gả cho?"

□□ "Là Viên Chí hiện lên tướng quân độc thân nữ, Viên này thương, năm nay mười bốn tuổi."

□□ "Oh." Ta nhàn nhạt trả lời một câu, Viên Chí hiện lên nữ nhi.

□□ "Nhưng là." Bách hợp dừng một chút, một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng, "Nhưng là Viên này thương tựa hồ không thích cửa này hôn sự, một tháng trước truyền ra nàng treo ngược tự sát tin tức."

□□ ngô! Ta khẽ hừ một tiếng, cái tay kia lần nữa tàn nhẫn nắm được ta lòng của bản. Đây là, gần đây tới nay hiểu rõ nhất đau lần thứ nhất, lần trước, phải là một tháng trước kia thôi.

□□ một tháng trước kia. Ta có chút mất hồn, lại đột nhiên nghe được bách hợp nói, "Thái tử điện hạ tới."

□□ ta không quay đầu lại, rơi vào ánh mắt nơi xa hồ sen trong.

□□ "Hách Liên quân cũng." Hách Liên vệ trác ngạo mạn thanh âm ở bên tai ta vang lên.

□□ đã nhiều năm như vậy, này hèn yếu nhân ngẫu nhiên sẽ ở bên cạnh ta phát phát uy, bởi vì, hãn biết ta khinh thường về lý hãn, cho nên, hãn chỉ có thể lấy này chính là phương thức kích tướng ta, lại chưa từng có thành công.

□□ chỉ từ đạo sĩ kia nói một câu kia lời nói về sau, chuyện ta thực thượng đã trở thành trên thực chất đại quyết hoàng, trong triều trên dưới, tất cả

đại thần chỉ nghe làm ta, mà Hách Liên vệ trác trở thành một trên danh nghĩa thái tử.

□□ mặc dù như vậy, hấn tại không buông tha tranh đoạt trở về thuộc về hấn quyền lực cùng đế vị, cho nên hấn chủ động yêu cầu đi tấn công mộ hướng.

□□ ta dùng cửa thực lực bây giờ, đi thu phục mất đất, hầu như không có khả năng. Nhưng là, hấn muốn đi, ta liền có hấn đi, vừa đúng cũng làm cho hấn thấy rõ ràng mình có phần cỡ nào ngu muội.

□□ nửa năm sau, Hách Liên vệ trác thu mua Viên phủ người cửa, khiến Viên Chí hiện lên không ngờ chết trận sa trường, nhưng là, đại quyết bên này lại gặp bị đả kích trí mệnh —— Mộ Dung trì tự mình mang binh phản kích.

□□ điều này làm cho ta không thể không lo lắng trước ta tử mĩ an bài, cho nên mang theo bách hợp cùng Cáp Đạt lặng lẽ ẩn núp vào Tùy an.

□□ cũng là ở nơi nào, tánh mạng của ta lần đầu tiên chân chính bắt đầu, chẳng qua là, hồi lâu sau ta mới ý thức nói.

□□ tháng kia tròn chi dạ, lòng của ta lần nữa dừng lại, huyết dịch cũng từ từ đọng lại, bởi vì khách sạn điều kiện có hạn, ta không cách nào tìm được ấm áp thân thể ta gì đó, bách hợp giúp ta chuẩn bị nước nóng, để cho ta nằm ở bên trong, chính nàng cũng cởi quần áo tiến vào.

□□ ta đã thói quen thân thể của nàng, nhưng mà ta lại không đụng nữ nhân, đây có lẽ là bởi vì không có tâm nguyên nhân, ta chưa bao giờ đối với bất kỳ vật gì sinh ra qua hứng thú, cho dù là nữ nhân, cho nên, ở Hách Liên vệ trác trong mắt của, ta là một cái quái dị dị có thích trai đẹp người cửa.

□□ nàng nóng bỏng thân thể cùng ta lạnh như băng tạo thành tiên minh đối bỉ, nhưng lại không có yếu ớt ta thấu xương đau đớn, để cho ta không khỏi phát ra khó nhịn đau đớn thanh.

□□ cũng ở đây khi đó, lâu chót đột nhiên truyền đến té toái của tiếng bước chân, ngay sau đó là mảnh ngói bị giải khai thanh âm, xuyên thấu

qua kia hơi mờ bình phong, ta nhìn thấy một nhỏ gầy bóng dáng của từ lâu chót chảy xuống.

□□ cơ hồ trong nháy mắt đó, ngực ta miệng có chút ấm áp, đau đớn đột nhiên giảm bớt rất nhiều, này đột nhiên tới thay đổi, lại làm cho ta không khỏi sợ cùng khủng hoảng.

□□ những năm gần đây, ta đã quên mất đạo sĩ theo lời tìm tâm chuyện, bởi vì trải qua nhiều năm như vậy, ta cũng vậy tin thu phục mộ hướng mới phải cuộc đời của ta đại sự, mới phải ta sống đặc ý nghĩa.

□□ chẳng qua là, cái đó nhỏ gầy bóng dáng của mục đích tựa hồ không tại ở ta, mà là mới vừa rồi Cáp Đạt đưa vào thức ăn.

□□ ăn trộm sao? Ăn béo vật ăn trộm? Ta nhíu nhíu mày, lạnh lẽo quan sát người kia nhất cử nhất động, qua một lúc lâu, ‘hắn’ thế nhưng móc ra y phục, đem còn dư lại thịt đều đặt ở trong quần áo —— ‘hắn’ tính toán mang đi!

Ngoại truyện: Hách Liên quân cũng (ba)

□□ một ăn trộm lên vào phòng của ta, lại đang trộm thức ăn của ta! Nhìn cái bóng dáng kia nhanh nhẹn động tác, ngực lần nữa buồn bực đau, không có trải qua bất kỳ suy tư, ta giương một tay lên, vén lên này cách ở giữa chúng ta bình phong.

□□ cơ hồ trong nháy mắt đó, tên trộm kia đột nhiên chuyển qua thân trí, nhìn về phía ta.

□□ một ít ngoái đầu nhìn lại, lòng của ta lần nữa buộc chặt một chút, nhưng chỉ là ngăn ngừa trong nháy mắt, bởi vì rất nhanh, chú ý của ta lự từ nơi ngực chuyển dời đến này tên trộm trên mặt.

□□ không, hoặc giả phải là một đứa bé, một bản thủ không nhìn ra giới tính tiểu hài tử, mang theo quái dị cái mũ, trơn bóng cái trán, giống như mảnh liễu lông mày, nồng đậm tiếp lông vũ, con ngươi đen nhánh lại như kim cương một dạng lóe sáng, khéo léo dưới mũi, vậy.

□□ ta lại hít một hơi khí lạnh, tên tiểu hài tử kia trong miệng, còn hàm

chứa một khối không có nuốt xuống thịt, làm như ta rơi vào ánh mắt trên môi của hắn thì khối thịt kia pằng một tiếng từ trong miệng hắn chảy xuống, rơi trên mặt đất.

□□ chẳng qua là, vì sao ta thấy được tên tiểu hài tử kia làm một nuốt nước miếng động tác? Nghĩ tới đây, ta ánh mắt theo từ mới lên dờ, một nháy mắt kia, bốn mắt lần lượt thay đổi trong nháy mắt, ta đột nhiên có một loại giống như đã từng tương tự ảo giác, giống như tựa như, ở chỗ thật xa gặp qua hắn.

□□ hắn trong suốt như nước trong con người, có giống như Lưu Tinh sáng rỡ thoáng qua, ngay sau đó vừa chốc lát kinh ngạc, sau đó là xích — lỏa — trắng trợn quan sát, kia mắt to, nháy mắt cũng không có nháy mắt hạ xuống, cứ như vậy ngừng ở trên mặt của ta, còn mang theo sáng quắc chói lọi, cùng với có chút tham lam ánh mắt, thấy phải để cho ta lần đầu tiên cảm thấy rất không thoải mái.

□□ đúng vậy, ta cảm thấy được không thoải mái, cả người có chút nóng, thậm chí cảm thấy phải phiền não!

□□ bởi vì, chưa từng có người dám như vậy không chút nào e ngại, không chút nào kiêng kỵ quan sát ta.

□□ ta tức giận! Đây là phía sau ta mới biết, ở chốc lát trong thời gian, ta đột nhiên cảm thấy phiền não, cảm thấy không thoải mái, cảm thấy ghét, bắt đầu tức giận. Đây là, ta lần đầu tiên trong đời có tâm tình ba động, đối với một đứa bé, một không nói gì, chỉ trộm ta thức ăn, đối với ta quan sát ăn trộm!

□□ nghĩ tới đây, trong lòng ta càng thêm tức giận, có chút tức giận, thậm chí có một chút không cam lòng, một đứa bé có thể nào ảnh hưởng tâm tình của ta đấy. Vì vậy, ta vọt một tiếng từ trong nước mặt đứng lên, không nghĩ tới, tên tiểu hài tử kia đột nhiên dưới chân mềm nhũn, suýt nữa té lăn trên đất.

□□ đỡ sau lưng cái bàn, ánh mắt của hắn càng thêm lộ ra vẻ tham lam, tựa hồ còn mang theo điểm sắc — muốn, hồi lâu có chút không bỏ từ trên mặt của ta dờ đi. Khi đó ta lấy hắn muốn đi, lại không nghĩ rằng, hắn động cũng không động, ánh mắt ngược lại rơi vào trên cổ của ta,

sau đó lại đi xuống dờ, cho đến cuối cùng định dạng.

□□ sáng ngời Lưu Ly quang ở bên trong, ta thấy được hấn làm một để cho ta rùng mình ớn lạnh động tác — ở trước mắt quang định dạng cái kia trong nháy mắt, ta thấy được hấn cũng hít một hơi khí lạnh, trong con ngươi lại vạn phần giật mình cùng khác biệt, tùy ý hấn cúi đầu nhìn qua nhìn hấn trước ngực của mình, kia bản thủ trên mặt thế nhưng lộ ra nhất mặt nụ cười vui mừng, nhưng là, ở trước mắt quang lại trở về trước ngực ta thời điểm, ánh mắt hấn đột nhiên nhiều hơn một ti tiếc hận cùng đồng tình, giống như là ở đáng thương ta!

□□ ta chợt hiểu sáng tỏ, hấn là đang nhìn bộ ngực của ta, hơn nữa còn là không chút nào tránh hiềm nghi quan sát, một khắc kia, ta chỉ cảm giác phải khí huyết dâng trào, có đánh người xung động, sắp ở ta bộc phát trước một giây, hấn nói một câu ta trọn đời không quên, lại bị cảm giác sỉ nhục lời nói.

□□ hấn đưa ra bản thủ tay, chỉ hướng trước ngực của ta, dùng tốt bụng nhắc nhở giọng của nói, "Mỹ nữ, ngươi có thể hay không mặc một bộ y phục?"

□□ thân thể ta thoáng một cái, cảm thấy có chuyện vật đều ở đây đảo quanh, ta cơ hồ, muốn hoàn toàn mất đi lý trí, một khắc kia, ta không chỉ là muốn đánh người, thậm chí là muốn giết người, lấy phát tiết ngực ta miệng kia trầm muộn sỉ nhục, đúng vậy, ta một khắc kia, bị cảm giác sỉ nhục!

□□ ta quyết định muốn giết hấn, để tiết lòng dạ ác độc, chỉ là, ngoài cửa lại truyền đến xốc xếch bước một tiếng, vừa nghe, cũng biết, là mộ hướng binh sĩ. Ta mặc quần áo tử tế đi ra, thấy kia ăn trộm sắc mặt hết sức hốt hoảng, ở binh lính xông tới cái kia trong nháy mắt, hấn bịch một tiếng nhảy vào thùng nước, tốc độ nhanh, hoàn toàn ở ngoài dự đoán của ta!

□□ binh lính đi tới, cầm hình ảnh, nói tìm được người này phải có trọng thù. Ta khẽ ngước mắt, nhìn Na Đồ giống như, đột nhiên cảm thấy quen mặt, suy nghĩ một chút, tựa hồ cùng kia ăn trộm có một hai phần tương tự.

□□ đám người kia trong phòng quay một vòng liền đi ra ngoài, ngay sau đó, tên trộm kia giống như là gặp quỷ một dạng, nhếch nhác từ trong bồn tắm bò ra ngoài, vắn cái kia bao gồm, lão đảo ba bước cũng hai bước chạy tới trước mặt của ta, nhìn một chút trên bàn tắm hình ảnh, mặt khinh thường, sau đó từ trong bọc quần áo móc ra một cho thượng hạng Phi Thúy ngọc mài, đặt ở trước mặt của ta, nói, "Mỹ nữ cảm ơn người. Cái này cũng coi là ta là tâm ý."

□□ trong tay áo tay không khỏi nắm chặt quả đấm của, vốn là đêm trăng tròn đọng lại huyết dịch, đột nhiên dâng lên, để cho ta cảm thấy choáng váng đầu huyễn lợi hại, thậm chí thân thể cũng có chút ngổ không vững. Ta thật sự suy nghĩ là muốn giết hắn, nhưng là, phía ngoài những binh lính kia không có đi xa, này ngược lại muốn bại lộ hành tung của ta.

□□ ta một bên đầu, lười phải nhìn hắn! Thấy vậy, hắn phần nộ rời đi, đi tới cửa, rồi lại đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lần nữa tà ác rơi vào trước ngực của ta, hồi lâu, hắn nhỏ giọng nói, "Cái đó. Ăn cây đu đủ rất hữu hiệu, nếu như người mỗi ngày trước lúc ngủ kiên trì xoa bóp mấy phút, bảo đảm nửa năm sau, ngực của người có thể như vậy."

□□ trong tay phi tiêu rất cuộc không nhịn được rồi, ta lần đầu tiên, bị một mối thấy qua lần thứ nhất mặt người của, giận đến hoàn toàn đóng mất đi lý trí, phi tiêu thật nhanh hướng hắn chạy đi, rồi lại đánh vào trên khung cửa —— hắn biến mất, lấy mối vừa rồi nhảy vào trong nước tốc độ biến mất.

□□ ta thất bại đứng lên, gơ tay lên rơi vào trên bàn kia, trong nháy mắt, nó ở thủ hạ ta biến thành nát bấy, nhưng không có để cho ta có chút phát tiết cảm giác, ngược lại để cho ta càng khó chịu rồi.

LINK Truyện:

Chớ chọc Vương phi côn đồ <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cho-choc-vuong-phi-con-do-885694.html>

LINK Chương này:

Chương 90

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cho-choc-vuong-phi-con-do-885694/chuong-90.html>